

-
- 4 Postní doba? Pít z pramene!
 - 6 Rozhovor s manželi Pávkovými
 - 10 Setkání s P. Janem Graubnerem
 - 12 ZMT: Slováci, Češi a jejich víra
 - 18 Co je snadnější?
 - 20 Pozvánky

↕ ↗ Česká mše vánoční J. J. Ryby v KCMT

↕ ZMT s novinářem Patrikem Bangou

Co člověka znesvěcuje?

Marek 7:14-23: „Když znovu svolal zástup, řekl jim: Slyšte mě všichni a rozumějte: Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje. Kdo má uši k slyšení, slyš! Když opustil zástup a vešel do domu, ptali se ho jeho učedníci na to podobení. Řekl jim: Tak i vy jste nechápaví? Nerozumíte, že nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit, poněvadž mu nevchází do srdce, ale do břicha a jde do hnoje? Tak prohlásil všechny pokrmu za čisté. A řekl: Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje. Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závislivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.“

Co člověka znesvěcuje? Člověk je opravdu Boží obraz a v jeho hlubině, v „nitru“ sídlí Bůh. A pokud dovolíme něčemu či někomu obsadit toto hluboké niterné Já, pak se dostáváme do průšvihů. Nepřítel nám rád působí nemoci, utrpení, zranění a kloví co dalšího, jen aby zahubil, obsadil či zakryl nebo uvěznil Boží přítomnost v nás. Používá k tomu rafinovaně slabosti našich nejbližších, kteří nás zraňují. Používá k tomu rafinovaně reklamu jakéhokoli druhu, ve které se něco zlého stává potřebou, ve které se dobré věci, ale ne nutné, stávají neodbytnou potřebou.

Proč na to ale kývneme? Proč to necháme usídlit ve svém nitru jako nutnost? Jeden z pohledů je, že máme vlastně rádi pěkné emoce, a když pustíme dovnitř touhu, rozhoří se vašeň a ta pak něčeho dosáhne celkem snadno, je to zdroj libosti.

Naší volbou je, co necháme usídlit ve svém srdci, pro co zahoří; to nemusí určovat naše okolí, a proto to, co poskvřňuje, je, když necháme v srdci bujet nedobré touhy jako potřeby, nenávisť, lež, neuctu či jiná zvěrstva.

A nepřítel nám moc rád nakuká, že vzhledem k tomu, co se nám děje, máme právo být zlí, nenávislní, pyšní, hněviví či cokoli dalšího. Nebo že něco opravdu potřebujeme, bez ohledu na dobro či naše okolí.

A tady si dovolím malé pozvání. Nenechme se obsadit ani lhotežností, ani zlem, ani nezdravými touhami. Nenechme se obsadit falešnými právy. To vede ke smrti. Znovu a znovu očišťujeme vnitřní zrak, aby ho nezakrýval závoj faleš, manipulace či čehokoli jiného.

Potřebujeme jedno velmi důležité pravidlo pro tento svět. Nenechme se zahnat do kouta strachem, že zlo bude mít navrch, nenechme obsadit mysl hněvem, my mu máme přeci vládnout, pak budeme s to čelit nepříteli, být zaštitěni pancířem víry, naděje a lásky a přitom zůstat uprostřed bojů nikoli mezi sebou, ale s nepřitelem, plní pokoje.

P. Michael

Naše identita je v tom, že milujeme

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, je to už více než měsíc, co jsme slavili Vánoce. Při kázání P. Michaela při dětské půlnoční mě oslovilo mimo jiné to, že „naše identita je v tom, že milujeme“.

Tak jako Bůh je láska, tak i my, dokud nebudeme milovat, nenajdeme sami sebe a vlastně nebudeme šťastní. Už vícekrát jsme mohli slyšet, že naše štěstí je v tom, že milujeme. Ten den se četly i verše z Izaiáše 62. kap. Měli jsme si místo jména Sion a Jeruzalém dosadit svá jména: „Kvůli Sionu nezůstanu mlčet, kvůli Jeruzalému neutiším se, dokud jeho spravedlnost nevzejde jak rozbřesk a jeho spása nevzplane jako pochoděň. [...] tehdy dostaneš nové jméno,

jež ti Hospodinova ústa vyberou. V Hospodinově ruce budeš slavnou korunou, v dlani svého Boha královskou členkou. Už nikdy ti nebudou říkat Opuštěná... Budou ti říkat Oblíbená...

Kéž si každý den sami sebe představíme jako vzácnou korunu v dlani svého Boha. Jak nás nese opatrně, jak nás provádí různými těžkostmi toho dne. Když je potřeba, své dlaně zavírá před nebezpečím, aby nás ochránil. Když je potřeba, dlaně otevírá a vystavuje slunci, abychom mohli svobodně dýchat a přijímat světlo. Jeho dlaně nás nejen chrání, ale i nesou. Stačí Mu důvěřovat a plně se Mu vydat. Nechme se takto Bohem milovat a naučme se nést ve svých dlaních zase ty, které On pošle do cesty nám.

Katka

POSTNÍ DOBA? PÍT Z PRAMENE!

V prvních hodinách nového kalendářního roku jsem zažil nesmírně příjemnou chvíli. Jel jsem autobusem číslo 125 a vystupuji u našeho komunitního centra. Popřál

jsem u východu z autobusu řidiči požehnaný nový rok. A řidič s úsměvem také mně popřál a zeptal se: „Vy jdete do kostela?“ Odpověděl jsem mu: „Ano, jdu.“ A od něho slyším milá slova: „To je dobře, já budu v autobuse prožívat mši na rozhlasové stanici.“ Nečekal jsem to, byl to v mé mysli krásný začátek nového roku. Lidé v autobuse slyšeli nádherné svědectví. A v tomto okamžiku jsem si vzpomněl na Ježíšova slova – Kdo se ke mně přihlásí, i k tomu já se přihlásím...

Ale čas utíká a už je tady postní doba. Doba, kterou máme využít k tomu, aby naše nitro bylo připravené čerpat sílu a energii z událostí kolem Ježíšova života. Každá příprava je nesmírně důležitá. Sportovec se připravuje na soutěž, na závody. Student na maturitu, na zkoušky ve svém studiu. A my křesťané se máme také dobře a kvalitně připravit na důležité momenty velikonocní doby. Dát do pořádku své nitro, svou duši, ale také narušené vztahy, život v rodině kolem sebe. Vztahy v rodině jsou vizitkou, jakým stylem žijeme, jestli se máme vůbec rádi, jestli si nasloucháme, jestli chceme dobro jeden pro druhého, ať jsme v roli muže, ženy nebo dítěte. A k tomu nás vybízí postní doba. Využijme tohoto času, abychom také předávali svým dětem, vnoučatům víru, aby Syn Boží byl ten, na kterého se mohou spolehnout, i když přijdou krize, problémy všedního života. Zapojte se celá rodina do této postní přípravy. Pomáhejte si, povzbuzujte se, buďte na sebe milí, abyste společně a užitečně prožili toto období.

Slovům, která každodenně používáme anebo je slyšíme, většinou i dobře rozumíme. Slovo půst k takovým slovům zřejmě nebo možná ani nepatří. Dnes se mu spíše rozumí ve významu nejíst, držet nějakou dietu. Jak lehce zapomínáme na páteční půst, na eucharistický půst před každou mší svatou. Biblický, náboženský smysl půstu je pro většinu dnešních lidí neznámý. Možná, že uniká i nám věřícím. Každoročně vstupujeme do postní doby. Začíná Popeleční středou. Při udělování popelce slyšíme evangelijní slova: „Čiňte pokání a věřte

evangelii!“ Jak jsou to nesmírně důležitá slova pro náš praktický křesťanský život. Výzva k hlubšímu zamyšlení, výzva, která nás má inspirovat k prospěšnému prožitku celé postní doby.

Podobně starozákonní proroci adresovali svému lidu rozličné výzvy. Platí tyto výzvy i pro dnešní dobu? Jak vůbec reagujeme na tuto výzvu – oslovuje nás, nebo nám zánikne ve spěchu dnešní doby? Možná, že jen někam spěcháme, času je málo. Často vidíme problémy jen kolem sebe. V kroužku nejbližších nadáváme na všechny a na všechno, zvláště na politiky. Samozřejmě, že ne každý takto jedná, ale mnozí lidé se sami považují za ty spravedlivé a dokonalé. Jak často nás pobuřují špatnosti těch druhých lidí. My jsme ti dobří. Špatní, zlí jsou ti druzí. Nejsme jako oni, a to je přece skvělé. Jaci jsme ale ve skutečnosti? Podle čeho soudím? A přitom nám Ježíš klade na srdce důležitý požadavek. *Milujte se! Od-pouštějte si navzájem, aby vaše nitro bylo čisté, krásné a ušlechtilé. Pojďte za mnou v každé situaci svého života. Následujte mě. Já jsem cesta, pravda a život. Já jsem světlo světa. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*

Ježíš je nám příkladem, jak máme žít, postit se, vždyť On před každým rozhodnutím se intenzivně postil, rozmlouval se svým nebeským Otcem, modlil se... Ježíš nám ukázal svým životem pravou cestu k Bohu, do nebeského království. V rozhovoru se satanem jednal jinak než Adam a Eva. Nepřijímá jeho lákavé nabídky snadné cesty.

Možná, že my někdy podlehneme určité bezmoci a frustraci. Co můžeme kolem sebe, ve společnosti sami změnit? Výsledkem může být, že se uzavíráme do sebe, propadáme rezignaci, lhostejnosti. Přestáváme se zajímat o věci kolem sebe, v rodině, ve farnosti, ve společnosti. A přitom každý z nás dostal od Boha hřivny, talent, schopnosti, jak pomáhat rozvíjet to nádherné stvořitelské dílo Boží. Budovat mezi lidmi příjemné prostředí, aby se nám všem žilo tak, jak chce Ježíš, abychom se vzájemně milovali a prosazovali dobro a lásku.

To není žádná utopie, to je náš křesťanský úkol, to od nás požaduje Syn Boží, Ježíš Kristus. To od nás očekává v našem konkrétním životě. Možná, že nám chybí od-vaha, statečnost, třeba i trochu sobectví, pohodlí v nás

převažuje v tom, abychom se rozhodli žít podle evangelia, podle Krista. A pokud máme pocit, že to s námi není dobré, je to Ježíš, který nás všechny zachraňuje, je nám zcela nablízku.

A je užitečné si v této situaci připomenout nesmírně důležitou otázku: Proč zůstáváš tak dlouho žiznivý a vyprahlý? Ježíš tě zve, abys vyměnil žízeň za pramen. On je tím pramenem dobra a lásky. On nás miluje, nená-

vidí jen zlo, hřích, On chce jen naše dobro, naši spásu, věčnou radost v náručí Boží. Proto je tak důležitá postní výzva: Čiňte pokání a věřte evangeliu, výzva, kterou je potřeba stále si opakovat a mít před sebou, aby ten náš pozemský život byl opravdu Bohu milý, aby ta naše postní doba, to naše úsilí přineslo užitek nejen nám, ale i těm druhým kolem nás.

Váš jáhen Pavel Urban

Sváteční krátké počtení

Modlitba na prstech ruky od papeže Františka

1. Palec: náš nejbližší prst. Začni se modlit za ty, kteří jsou ti nejbližší. Jsou to lidé, na které si vzpomeneme nejsnadněji. Modlitba za naše drahé je „milá povinnost“.

Ustavičně chci velebit Hospodina, vždy bude v mých ústech jeho chvála. Žalm 34,1

2. Ukazováček: Modli se za ty, kdo učí, vzdělávají a pečují o druhé. Za učitele, za profesory, za lékaře, za kněze. Potřebuji podporu a moudrost, aby uměli ostatním ukázat správný směr. Vždycky na ně ve svých modlitbách pamatuj.

Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.

1. Sol 5,17-18

3. Prostředníček: Prostředníček je největší. Připomíná ty, kdo nám vládou. Modli se za prezidenta, za členy parlamentu, za podnikatele, za úředníky. Tito lidé řídí chod naší země a ovlivňují veřejné mínění. Potřebují, aby je vedl Bůh.

Ať se konají modlitby prosebné, přímlyvné i děkovné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný, v opravdové zbožnosti a poctivosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu Spasiteli.

1 Tim 2,1-2

4. Prsteníček: Mnohé to překvapí, ale je to náš nejslabší prst. Potvrdí to každý učitel hry na klavír. Tento prst nám připomíná modlitbu za slabé, za ty, kdo bojují s těžkostmi, a za nemocné. Potřebují naše modlitby ve dne v noci.

Modliteb za ně nebude nikdy dost. Prsteníček nás zve i k modlitbě za manželské páry.

Žádáme vás, dodávejte odvahy malomyslným, ujímejte se slabých, buďte trpěliví vůči všem. 1 Sol 5,14

5. Maliček: Poslední je maliček, nejmenší ze všech. Podobně se máme cítit malými před Bohem a bližními také my. „Poslední budou prvními,“ říká Písmo. Maliček ti připomíná, aby ses modlil sám za sebe, jaké jsou tvé potřeby, a budeš se za sebe modlit lépe.

Budete-li mě o něco prosit ve jménu mém, já to udělám. Jan 14,14

Napočítej do pěti s Bohem!

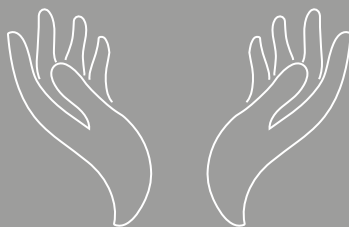
Palec: chvála. Modli se za blízké.

Ukazováček: dikůvzdání. Modli se za ty, kteří učí.

Prostředníček: přímlyva. Modli se za ty, kdo vládou.

Prsteníček: skutek. Modli se za slabé a trpící.

Maliček: odpuštění. Modli se za své potřeby.

Složil papež František,
vybral Charles Tvrzník

Pán Bůh dopouští, ale neopouští...

Děkujeme vám, přátelé Fchodovin, za podněty, které se k nám od vás dostávají ohledně vašeho přání, s kým máme vést na našich stránkách rozhovor. Jedním z takovýcho podnětů jsou i manželé Veronika a Jaroslav Pávkovi.

• **Veroniko a Jaroslav, můžete se nám prosím představit? Kdy a kde jste se narodili?**

V.: Narodila jsem se v červenci 1945 a jsem z Nuslí, z nuselského údolí. Jsem nejstarší ze tří sourozenců. Měla jsem to tam ráda. I škola byla nedaleko.

J.: Narodil jsem se v roce 1946 v Brně, ale ještě v prvním roce života jsme se přestěhovali do Prahy, takže jsem vyrůstal jako Pražák. Bydleli jsme v Dejvicích. Jsem druhorozený ze čtyř sourozenců, mám tři sestry.

• **Pocházíte z věřící rodiny? Jak jste jako malé děti prožívali vztah k Bohu? Jak se na vás dívaly jiné děti ve škole?**

J.: Chodívali jsme pravidelně s rodiči do kostela k Pražskému Jezulátku. Tam jsem také začal ministrvat a to trvalo až do nástupu na vojnu v roce 1967. Ve škole jsem problém s náboženstvím neměl.

V.: Do náboženství jsem chodila, ale že nás nebylo moc, tak se spojovaly děti z okolních škol do jedné třídy. Bylo to ve škole, která sousedí s kostelem sv. Václava v Nuslích. Všichni jsme v neděli do toho kostela chodili, seděli jsme v předních lavicích a paní katechetka na nás přísně dohlížela. Pamatuji se na

sošku sv. Václava, která byla nad oltářem. Moc se mi líbila. Po letech se stalo, že kostel vyhořel a soška vzala za své. Pak jsem viděla, že je tam místo ní taková nehezka moderní věc, která ve mně budí jen lítost. Později, když jsme byli starší, s námi maminka chodila na Vyšehrad. Krásné vzpomínky. S náboženstvím snad ve škole problém nebyl. Bylo nás ve třídě několik a nepamatuji se, že by byly nějaké poznámky.

• **Neměli jste pak problém se kvůli víře dostat na střední školu?**

V.: Problém jsem neměla, ale pamatuji si na jednu zajímavou příhodu. Když nám bylo patnáct a byly nám slavnostně předávány občanské průkazy ve školní aule, přicházeli jsme jeden po druhém, a když

Svatba 22. 12. 1968

došlo na mě, soudružka zástupkyně se mě zvýšeným hlasem před policejním náčelníkem zeptala, odkud že mám tohle jméno Veronika, že je to snad jméno z bible, ne? Tak v občance použili moje druhé křestní jméno Jana, to jim přišlo „normálnější“. Mimochodem soudružka zástupkyně se jmenovala Marie. Netroufla jsem si ani pípnout, všichni na mě koukali, co bude. No a nebylo nic. Občanku jsem si vzala domů a maminka pak řekla, že to takhle nenechá, a šla na národní výbor, aby mi to jméno udělali tak, jak má být.

S dostáním se na školu problém nebyl, chtěla jsem dělat něco výtvarnějšího, tak jsem nastoupila do učení v pasířské dílně, jednalo se o práci s kovem. Chodila jsem tam moc ráda a dělali a opravovali jsme všelijaké zajímavé věci.

*Křtiny syna Ondřeje
u Pražského Jezulátka,
30. 11. 1969*

J.: Kvůli víře jsem nemohl studovat na střední škole. Tam přišel na mě od mé třídní hodně ostrý posudek. Dodnes si pamatuji některé pasáže. Pocházím prý z rodiny zatížené náboženským tmářstvím a chodím k Pražskému Jezulátku do kostela. Třídní byla pravá Rusanda a tohle nesu špatně dodneška. Nastoupil jsem tedy na tři roky na učňovskou školu, obor kovotlačitel. Maturitu jsem si pak dodělal při zaměstnání. Měla být na tři roky, ale díky rozdílovým zkouškám jsem nastoupil rovnou do druhého ročníku. Čtyřikrát týdně jsme měli školu od 15 hodin do 21 hodin. Přitom jsem pracoval v družstvu Výtvarná řemesla. Studium při práci bylo pro mě hodně náročné. Pracovalo se i v sobotu.

• Jak jste se seznámili?

Seznámili jsme se právě v družstvu Výtvarná řemesla, kde jsme oba pracovali. Brali jsme se během základní vojenské služby.

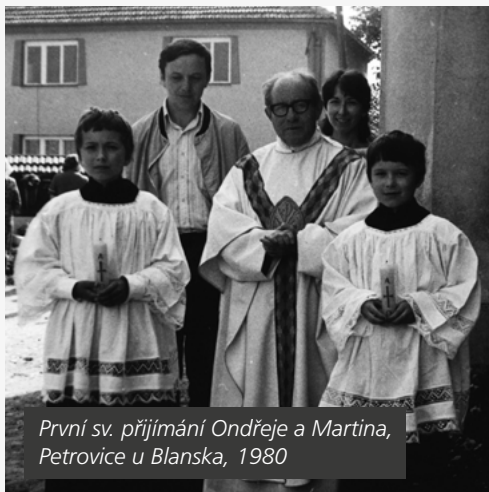
Na výletě, 1975

• Kde jste vojančil?

Celé dva roky jsem byl v Praze, pět minut od bytu. Měl jsem totiž štěstí. V družstvu jsem měl šéfa, byl to sice bolševik, ale problém s ním nebyl. Jednou jsme jeli stejnou tramvají domů a on říká: „Seš nějak smutnej.“ Já na to: „Proč bych nebyl, přišel mi povolávací rozkaz.“ „A chceš být v Praze?“ No, a za týden mi přišel povolávací rozkaz nový. Chtěl jsem mu po vojně přijít poděkovat, ale už mezitím zemřel. V kasárnách byli samí řidiči, kteří vozili lampasáky. Během vycházek jsem mohl být doma. Tou dobou jsme už měli dohodnutý termín svatby, mělo to být 22. srpna 1968. Ale z důvodu nám všem známého termínu musel být odložen. Svatba byla nakonec také 22., ale prosince. Nejdříve v Dejvicích na úřadě a stejný den u Jezulátka.

• Kde jste po svatbě bydleli? Jak jste se dostali na Jižní Město?

Bydleli jsme deset let v bytě 3+1 (zhruba 80 m²) s Jardovými rodiči a jeho dvěma sestrami, z toho jedna měla tři děti a nám se narodili dva synové (v roce 1969 Ondřej, v roce 1971 Martin). Čekali jsme, než nám postaví družstevní byt. V roce 1979 jsme se mohli nastěhovat sem na Jižní Město do bytu, ve kterém bydlíme dodnes.

První sv. přijímání Ondřeje a Martina, Petrovice u Blanska, 1980

• **Byli jste nějakou službou zapojeni v naší farnosti?**

J.: Pomáhal jsem panu Konvičkovi s nějakými pracemi při opravě kostela sv. Františka.

• **Zažili jste hodně kněží v naší farnosti, je nějaký, na kterého zvlášť rádi vzpomínáte, a proč?**

Jezdili jsme do různých kostelů po Praze, jednou jsme jeli kolem sv. Františka, nedlouho poté, co jsme se sem nastěhovali. Chtěli jsme zkusit, jestli je vůbec otevřený. K našemu překvapení byla zrovna mše. Začali jsme i se syny chodit na mše pravidelně, kluci ministrovali a jezdili na „Chaloupky“. Bylo to za kněze P. Jindřicha Šulce. Na něho vzpomínáme asi nejvíce, vždyť to bylo v době, kdy naši synové byli jeho ministranti a měli s ním krásné společenství a zážitky.

• **Kde jste trávili léto s dětmi?**

V.: V Lanškrouně v lesovně, byli jsme tam prakticky celé léto. Pan lesník a jeho žena byli přátelé mých rodičů. Tam jsem se syny, dokud nebyli školáci, trávila třeba i tři měsíce a manžel za námi jezdil na víkendy. Někdy nám zapůjčili chatu na Vysočině ve Žďárských vrších. S jejich rodinou jsme i na dále ve styku.

• **Kde jste pracovala?**

V.: Byla jsem 14 let s dětmi doma, chtěla jsem se jim věnovat. Když jsme pak začali bydlet na Jižním Městě, začala jsem pracovat nejdříve jako šička pro

družstvo Opus. Doma jsem šila batohy, tašky. Pak po revoluci od roku 1992 do r. 1994 jsem byla jako učitelka v Církevní mateřské školce v Modletické ulici. Poté ve školce v Chomutovické a Křejského ulici. Potom jsem odešla do předčasného důchodu. Do dneška mě kolegyně zvu na různé slavnosti a při jedné takové slavnosti mi nabídly, jestli bych nechtěla dělat „čtecí babičku“. Existuje sdružení Mezi námi, které spojuje čtecí dědečky a babičky po celé republice. Máme občas setkání s přednáškou v zajímavých prostorách.

• **Co to tedy pro vás obnáší?**

V.: Jednou týdně po obědě přijdu dětem číst pohádku. Nabídka dělat čtecí babičku přišla v době, kdy mi zemřela maminka, o kterou jsem pečovala, a pomohlo mi to naplnit čas něčím smysluplným. A hned mi bylo jasné, že dětem budu číst ze všech knížek, které maminka napsala.

• **Vaše maminka byla spisovatelka?**

V.: Ano, jmenovala se Daisy Mrázková a napsala 12 dětských knížek, které také ilustrovala. Letos vzpomene 100. výročí jejího narození. Nakladatelství Baobab chystá některou její knihu znovu vydat.

• **Podělila jste po rodičích malířský talent?**

V.: Nikdy jsem nepociťovala nutkání něco namalovat, ale vždy mě bavilo vyřezávání ze dřeva. Syn mi koupil i řezbářské vybavení. A tato záliba mě těší do dneška, a dokud síly budou stačit, tak bych se jí chtěla věnovat i nadále. V covidovém lockdownu jsem vyřezala pejska Damu Eleonoru. Bydlí tady s námi i se starším kolegou.

Primice Ondřeje u sv. Františka, 29. 6. 1996

Veronika se svými pejsky ze dřeva

- **Jeden z vašich synů – Ondřej – se stal knězem. Vnímali jste u něho před jeho rozhodnutím něco, co by tomuto kroku nasvědčovalo?**

V.: Ondru hrozně bavilo dělat strojařinu na ČVUT. Ale během druhého ročníku nám toto své rozhodnutí oznámil. Oba jsme to trochu tušili, ale ani sobě, ani jemu jsme nic předtím neřekli. On pak říkal, že to bylo dobře, že by ho to mohlo ovlivnit jinak.

J.: Jako první věc, když nám to oznámil, nás napadlo, že mu jako rodiče budeme muset pořídit bohoslužebné nádoby. No, a že je vlastně nemusíme kupovat, že mu je vyrobíme. Žena udělala návrh a pak doma jsme to v komoře vyrobili. Je to z tombaku pozlacené.

- **Změnil se váš duchovní život – vztah k Bohu – po Ondřejově vysvěcení, resp. rozhodnutí jít touto cestou?**

V.: Jeho rozhodnutí mě povzbudilo.

- **Máte již nějaká vnoučata a kolik?**

U druhého syna se život odvíjel jinak. Žije s rodinou mimo Prahu a moc se tedy z časových důvodů nevídáme. Máme jednoho čtrnáctiletého vnuka.

- **Jak vy osobně pečujete o svůj vztah s Pánem?**

V.: To se asi pořád učím.

J.: Modlím se růžencem. Chodíváme poslední neděli v měsíci od 10 hod. na gregoriánský chorál do katedrály. Celá mše je v latině. Zavedl je syn po svých studiích v Itálii. Moc se mi to líbí. Je to vlastně z dob mého mládí. Vyrostl jsem ještě před 2. Vatikánským

koncilém. Povzbuzují mě slova mé maminky, která vždycky říkala: „Pán Bůh dopouští, ale neopouští.“

- **Jaké osobnosti ovlivnily nebo ovlivňují váš život? Jaké jsou vaším vzorem, které máte rádi?**

V.: Čím dál víc si uvědomuji, jak moc mi chybí rodiče a snažím se mít na mysli všechno, co mi dali. A byla bych jim ráda aspoň trochu podobná.

Děkuji za rozhovor. Katka

Malebný betlém od Veroniky v rozkládacím kovovém pouzdru a na dolním snímku liturgické náčiní z dílny Jaroslava a Veroniky.

Na příběhu manželů Pávkových jsem si uvědomila, že člověk může být vděčný i za malé věci, a pokud žijeme s touhou plnit Boží vůli, může i každé protivenství nakonec dopadnout v náš prospěch. Stačí Bohu důvěřovat a On se postará.

SETKÁNÍ S NOVÝM ARCIBISKUPEM

P. Janem Graubnerem

Dne 5. ledna 2023 hostila naše farnost ostatních 17 farností našeho vikariátu na setkání s novým arcibiskupem pražské diecéze P. Janem Graubnerem. Jednotlivé farnosti se v průběhu setkání představily prostřednictvím svých kněží či zástupců pastoračních rad. Krátký čas cca 3–4 minut pro ochutnávku života farnosti byl využit široce, nejčastěji s využitím obrazových prezentací.

Další bod programu se odvíjel ve znamení naslouchání, neboť slovo (a plátno) si vzal pan arcibiskup. Seznámil přítomné se svou představou fungování farních rad i celých farností, a to nejen v rámci vlastní farnosti, ale i s dalekým přesahem do celé obce. Vlastní prezentaci v digitální formě dostala každá farnost posléze k dispozici. Pokud bych ji měla shrnout, pan arcibiskup zdůraznil širší a komplexnost působení farnosti ve všech oblastech života. Zvláště mu leží na srdci téma charity, ale pochopila jsem, že v širším pojetí, než se obvykle zamýšlí, proto zde uvádím malé písmeno ve slově charita, nikoli tedy instituci. Vzájemnou všímavost, citlivost, soucit a laskavost nás všech navzájem. K tomu neodmyslitelně patří otevřenost a možnost i chuť se vzájemně poznávat, což tvoří v naší velké farnosti stálou výzvu.

Pan arcibiskup zakončil svá slova a výklad vybidnul k vzájemnému obdarování a inspiraci a pozval nás za rok na další setkání, kde bychom se měli kreativním způsobem podělit s ostatními o kousek cesty, který jsme

meztím ušli.

Konečně závěrečná část nabídla vzájemné neformální setkání všech s příjemným pohoštěním, které připravili naši dobrovolníci.

Za naši farnost se účastnili P. Michael, Karína Juráková, Vlasta Hamalová, Jan Zindulka, Tomáš Mančal, Pavlína Bilková a Blanka Pitřincová. Pohled na naše farní společenství jsme nabízelí prostřednictvím prezentace, již vytvořil (s věcnými informacemi od celé pastorační rady) a komentářem doprovázel Tomáš Mančal. Technickou a IT podporu všem zúčastněným poskytoval Petr Fried.

Tolik věcné shrnutí; nyní se můžeme začít, co zaujalo jednotlivé zástupce naší farnosti, protože zcela samozřejmě každý z nás je jiný a vnímá svět svými očima.

Osobní svědectví

Mě zaujalo bohatství toho, co všechno se ve farnostech dělá. Trochu naivně jsem si myslel, že my jako největší farnost vikariátu s velkým zázemím KCMT budeme trochu „vyčuhovat“, ale nebylo tomu tak.

Honza Zi

Na setkání zástupců farností našeho vikariátu s panem arcibiskupem pro mne bylo milé vidět těch několik desítek bratří a sester z části pražských farností

a uvědomit si, že přes různost podmínek nás všechny spojuje snaha nebýt v církvi jen pasivními návštěvníky bohoslužeb.

Prezentace ukazovaly pestrý obrázek farností: někde se potýkají s tím, že nemají prostory pro kypící farní aktivity a společenství, jinde naopak mají prostory a přemýšlejí nad tím, jak do nich pozvat nevěřící a oslovit je. Přehledka různých nabídek pro nejrůznější cílové skupiny.

Uvědomila jsem si, že společenství, které se 5. 1. sešlo v KCMT, je ukázka živé církve. Leckdo je unaven, pokládáme mnoho otázek a ne na všechny dostáváme odpovědi. O leccems víme, že by mohlo být v našich farnostech, v církvi lepší.

Setkání zástupců farností z našeho vikariátu nebylo oficiální událostí, na kterou si vezmeme sváteční šaty, nablískáme lakýrky a vyslechneme si strojené projevy. Bylo to jednoduše setkání lidí, kterým není církev lhostejná. Těch, kteří se aktivně podílejí na růstu Božího království mezi námi. Při pohledu na toto malé shromáždění, kde se nám krátce otevírala okna do života okolních farností, jsem vnímala vděčnost za všechny ty, kteří dobrovolnický a bez toho, aby se jim dostalo uznání a ocenění jejich námahy, prošlapávají cestičky, po kterých přichází Bůh mezi svůj lid.

Pavlaína

Prekvapila mě širě toho, jak pestře lze pojmout zadání stručného představení farností. Byť jsme z téhož pražského vikariátu, i jako farnosti jsme velmi různorodí, nacházíme se v odlišných podmínkách ekonomických,

personálních, historických i sociálních, i proto máme různé priority. Tato neobyčejná barvitost pojetí přesně zapadá do označení všeobecná, tj. katolická církev. Dalším zajímavým momentem pro mě bylo, když jednu malou farnost představoval sám její kněz, pouze slovy, bez projekce. Hravě se vešel i do časového limitu. Řekl vlastně jen několik málo vět, ale nejdůležitější, až téměř dojemná svým obsahem byla ta poslední. „Prostě se k nám přijďte podívat, jste všichni zváni!“ Pozvání, vřelost, lidskost, přijetí, nabídka otevřenosti. Svým způsobem toto nejstručnější představení na extrémně malém prostoročase podalo koncentrované křesťanství.

Co mě velmi specificky osobně zaujalo, patřilo k nabídce centra Nazaret v Kunraticích. Mezi jiným centrum připravilo vikendový kurz pro celé třídy II. stupně ZŠ, který je zaměřen na kultivaci vzájemných vztahů. Možná se to zdá na první pohled málo či vůbec křesťanské, ale mě to velmi oslovilo. Přinášet světu hodnoty křesťanství, i když je nebudeme prvoplánově nazývat křesťanstvím, zvláště mezi mladými lidmi.

Z technických skutečností mě setkání vedlo k zamyšlení nad omezenými možnostmi našeho komunitního centra, byť zvenčí vypadá velkoryse. Často narážíme na jeho prostorové limity. Některé jiné farnosti mají také možnost využívat své fary či malá farní centra, ale jejich vznik vzešel zevnitř, tudíž odpovídal lépe potřebám vlastního společenství. Ale abych nekončila povzdechem, radostnou chvíli přineslo i závěrečné agapé a zastavení se známými tvářemi. Všechno je nakonec o lidech. Jednotlivých, konkrétních lidech.

Blanka

Slováci, Česi a jejich víra

ZMT: 16. 2. s P. Zoltánem Balgou

Před 30 lety se pokojně rozdělilo Československo. Často se mluví o různé dynamice vývoje v obou zemích, jejich politice i společnosti, ale i o tom, co oba národy spojuje. A jací jsou dnešní slovenští katolíci? V čem se liší jejich spiritualita od té české? Pozvání do Zastavení u Matky Terezy přijal na 16. února 19 hodin P. Zoltán Balga, duchovní správce česko-slovensko-maďarské farnosti v Praze na Novém Městě.

ští katolíci? V čem se liší jejich spiritualita od té české? Pozvání do Zastavení u Matky Terezy přijal na 16. února 19 hodin P. Zoltán Balga, duchovní správce česko-slovensko-maďarské farnosti v Praze na Novém Městě.

V kostele sv. Jindřicha a Kunhuty se staráte hned o tři farní společenství – české, slovenské a maďarské. Lze říct, že se nějak liší způsob, jakým jejich členové prožívají víru?

Pri kostole fungujú tri rôzne komunity. Náboženský život v týchto troch farnostiach je diametrálne odlišný.

Na české svátě omše přicházejí lidé, kteří bývají v centre – farnost sa rozprestiera medzi Václavským náměstím, Hlavným nádražím a Masarykovom nádražím – a pochopiteľne v tejto oblasti býva málo ľudí. Náš kostol navštevujú aj veriaci, ktorí pracujú v centre alebo pravidelne prechádzajú okolo v pracovných dňoch, keď cestujú vlakom na blízke stanice. Nemôžeme teda hovoriť o klasickej farnosti.

Slovenská farnosť je personálnou farnosťou, to znamená, že každý Slovák (a jeho rodinný príslušníci) žijúci na území Pražskej arcidiecézy je (aj) našim farníkom. Z toho vyplýva, že slovenské sväté omše a rôzne aktivity (spevokol, hodina náboženstva, mládežnícke stretnutia, rôzne športové akcie, atď.) sú intenzívne navštevované.

Keďže v prípade slovenských veriacich nemôžeme hovoriť o jazykovej bariéry, skúsenosti sú také, že keď Slovák príde do Prahy, hneď na začiatku hľadá slovenskú komunitu (české liturgické texty a nápevy sú im cudzie), ale postupom času z praktických dôvodov (nie každému vyhovuje pravidelne cestovať do centra) začnú navštevovať miestne české farnosti. Kvôli tejto skutočnosti slovenskú farnosť charakterizuje silná fluktuácia ľudí.

Čo sa týka maďarských veriacich, jazyková bariéra pochopiteľne je silnejšia, najmä u ľudí, ktorí prichádzajú z dnešného Maďarska (farnici z južného Slovenska a z Ukrajiny ste s tým jazykom väčšinou nemajú problém). Farnici pravidelne prichádzajú na rôzne akcie v hojnom počte, prakticky z celého kraja, čo svedčí o tom, že v ich prípade tá národnostná, resp. jazyková stránka v duchovnom živote je veľmi dôležitá.

Nedávno jsme si připomněli 30 let od rozdělení Československa. Vnímáte, že je toto téma – např. u nejmladší generace – stále živé, nebo naopak už patří do historie? A jak vy sám rozpad federace a následný vývoj hodnotíte?

Myslím si, že dnešná mladá generácia historické udalosti veľmi nerieši. Medzi mladými vznik samostatného Česka a Slovenska nie je bežnou témou. Príslušníkov strednej generácie však táto téma veľmi rozdeľuje, sú zástanca a odporcovia vzniku samostatných štátov. Je to téma, ktorá môže vyvolávať aj emočné napätie – veď 30 rokov je veľmi málo, a preto vznikajú nepríjemné otázky, že prečo tak málo, kde sú moje korene, kde je moja história, čo robili moji predkovia zle, atď. Dnešný človek nerád rieši konfliktné otázky a preto si myslím, že to je ten dôvod prečo dnešná mládež nemá záujem o historické udalosti. Ja osobne si myslím, že veľký štát má vždy väčší potenciál...

Rozhovor pripravila **Tereza Zavadilová**

Z farní charity

Farní charita Praha 4 - Chodov

Tříkrálová sbírka probíhala od 1. do 15. ledna 2023. V prvních dvou lednových týdnech koledníci vybírali tradičním způsobem do kasiček. Letos jsme naplnili celých dvacet devět kasiček. Velice nám pomohly děti, které chodí na náboženství, jejich katechetky a skautské oddíly Sněhová vločka a Utahové. Letos s námi opět koledovali i koledníci z farnosti na Lhotce. Výtěžek sbírky zatím neznáme, ale za vaši velikou obětavost jsme moc vděční.

I v letošním roce můžete přispívat do online kasičky, a to až do 31. 3. 2023 na účet sbírky 66008822/0800. Pokud k platbě uvedete variabilní symbol 777910016, konstantní symbol 0308, podpoříte přímo naši Charitu Praha - Chodov. Přispět můžete i pomocí webových stránek www.trikralovasbirka.cz a z rolety si opět vybrat konkrétní Charitu, kterou chcete podpořit. Na stejných stránkách najdete i výsledky Tříkrálové sbírky z celé republiky.

Některí klienti využívají několik našich služeb současně, proto celkový počet klientů neodpovídá součtu klientů jednotlivých služeb.

Statistika za rok 2022:

Ošetrovatelská služba:

Počet klientů: 76

Počet návštěv: 3.278

Pečovatelská služba:

Počet klientů: 104

Počet návštěv: 8.572

Počet hodin: 6.849

Osobní asistence:

Počet klientů: 38

Počet hodin: 8.415

Počet návštěv: 4.472

Půjčovna zdravotnických pomůcek:

Počet klientů: 28

Celkový počet klientů: 204

Charitu Praha - Chodov v roce 2022 podpořilo třicet devět individuálních dárců, kteří dohromady přispěli částkou 250.330 Kč. Potvrzení o daru k odečtu ze základu daně z příjmů jsme vystavili všem dárcům, na které máme kontakt. Pokud vám potvrzení o daru nepřišlo, pravděpodobně neznáme váš e-mail či telefon a nemáme ani adresu. O vystavení potvrzení o daru je možné požádat moji asistentku Annu Čejkovou na telefonu 272 941 972.

Posní sbírku jsme v roce 2022 věnovali na pomoc uprchlíkům z Ukrajiny a povzbudili jsme naše dárce, aby přispívali přímo na účty k tomu určené. V kasičce v kostele sv. Františka z Assisi se za rok 2022 sešlo 1.684 Kč a 2 Kuny. Všem dárcům patří náš velký dík.

V jedné věci byl uplynulý rok naprosto výjimečný. V našem typu služeb bývá obrovská fluktuace zaměstnanců. Z naší Charity v roce 2022 odešly pouze dvě pracovnice. To se za těch dvacet tři let, co v Charitě pracuji, ještě nestalo. Jsem vděčná svým kolegům a kolegyním za výbornou atmosféru a dobrou spolupráci.

Myslím i na Michaela, Karinu, Vlastu a Václava, kteří se mnou mnohé sdílí. Samozřejmě také na vás všechny, kteří na nás a naše služby myslíte v modlitbách. Díky moc vám všem.

Eva Černá

KDE SA STRATIL MILOSRDNÝ SAMARITÁN?

V októbri som bola na stretnutí rodičov prvoprijímajúcich detí s otcom Michaelom. Prečítali sme si podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi...

Poznáte to: Prepadnutý, zbitý muž leží na zemi, ide okolo kňaz, ale nepomôže mu. Pokračuje v ceste tak ako aj levita, len Samaritán mu podá pomocnú ruku. Po prečítaní tohto podobenstva som sa nezamýšľala, prečo nepomohol kňaz ani levita, pre mňa bolo samozrejmé, že v takýchto chvíľach si pomáhajte máme, veď je to také ľudské a toto by sme mali mať v srdci vryté. Vidíme niekoho zraneného, prejavíme empatiu, ponúkneme pomoc. Avšak pri hlbšej úvahe som sa nahlas vyjadrila, že ak by som videla na zemi opitého bezdomovca či zdrogovaného človeka, nepristúpila by som k nemu – mala by som strach... Je to dobré? Kto je potom môj blížny? Mám vo vnútri pocit, že mne by sa malo pomôcť a im nie? Nechcem sa zaoberať tou myšlienkou...

Druhý deň ráno veziem 5 roč. syna na kolobežke, ideme odprevadiť dcérku do školy. Kolobežku mám asi mesiac a som nadšená, je obyčajná, ale má stupienok, na ktorom stojí dieťa. Bolo mokro, po daždi, na zemi listie. Spustíme sa dole kopcom, idem opatrne, pochtivo brzdim, ale cítim, že brzdy na mokrom chodníku nie sú 100%. Zvoním do zákruty, ale je tam viac ľudí ako obvykle, a tak aby sme to zvládli, obídeme ľudí cez trávu. Tak to som urobila prvý a poslednýkrát. Vysoká mokrá tráva s listím a nerovným terénom urobí len jedno... vyhodí vás to z kolobežky.

Pád... rýchlo vstávam na nohy, prezerám syna, ktorý veľmi plače, chvála Bohu je v poriadku, na nohe bude veľká modrina, ale ináč sme vyviazli bez zranení. Predsa len dobre, že to bola tráva a nie chodník.

Neboli sme dlho na zemi, no napriek tomu ľudia, ktorým sme sa vyhýbali a vedeli, že zle skončíme, nikto sa nás neopýtal, či sme v poriadku. Vtedy som si doma prvýkrát spomenula na čítanie a ešte som si povedala: Veď videli matku s dieťaťom na zemi... a nikto nič ani „Ste v poriadku?“ Možno to vyzeralo komicky, boli sme celí od listia a blata. Zahodila som to za hlavu a už si zapamätám, že po daždi nebudem jazdiť s malým na kolobežke. Priznávam, bola to moja chyba.

Prešli 2 týždne... Je krásne, vyzdvihnem syna a na kolobežke sa po ceste domov zastavíme na cintoríne. Neďaleko vstupu nás to ale prudko vyhodí z kolobežky na chodník. Nemám šancu zareagovať, nechápem, veď sme na rovine, ideme v klude... A zase pád, ale na tvrdú zem. Prvotný šok, strach o syna, ten našťastie je úplne v poriadku, trochu plače, ale nie je mu nič, za to ja cítim ako mi tečie krv z nosa, z pusu, krv dopadá na ruky, chodník, mikinu. Snažím sa zachovať klúd kvôli synovi, musím vyzeráť hrozne. Plače a podáva mi listy, aby som sa utrela. Utešujem ho, že všetko je dobré, že zavoláme tatínkovi a ten nás odvezie domov. Bola som na zemi pár minút, krvácala som, okolo išli ľudia... nikto nič. V tej chvíli som si to vôbec neuvedomovala, ten nezaujím, vnímala som len kroky. Mala som mobil v ruke, na ktorý tiekla krv, chvíľu to trvalo, než sme sa spojili. Až potom som vstala a presunula sa na parkovisko. Vtedy išiel okolo jeden tatí-

nek so synom, ktorý sa ako prvý opýtal, či som v poriadku a nepotrebujem pomoc, dokonca to urobil 2x – ďakujem mu ešte raz, no manžel už bol na ceste.

„Pochopila som, že je úplne jedno, kto na zemi leží zranený. Prečo by som si mala myslieť, že ja som niečo viac ako bezdomovec či zdrogovaný človek?“

Pre istotu som sa bola dať ošetriť, mám len 2 stehy na perách a chvála Bohu som živá a celá. Ale zarazila ma jedna vec, ako to, že sa nikto nezastavil? Videli, že som na zemi, kolobežka vedľa, dieťa plače a ja som od krvi. V dnešnej dobe by som pochopila aj deti, ktoré by prišli si nás vyfotiť na mobily, ale dospeli ľudia? Bolo mi z toho smutno...

Pochopila som, že je úplne jedno, kto na zemi leží zranený. Prečo by som si mala myslieť, že ja som niečo viac ako bezdomovec či zdrogovaný človek? Vo finále to možno bola aj pýcha v mojom srdci, ktorú predchádza

pád, a u mňa to bola kolobežka, aby som pochopila, že nič nie je samozrejmé a pokiaľ nepôjde okolo nás človek s otvoreným srdcom, nebudeme nikoho zaujímať.

Prešli 2 mesiace... Zostala mi jazva na puse, ale to nevadí, manžel mi povedal, že sa už tretíkrát nevydám a jazva nás nerozdelí. Ale čo mi nezostalo, bola kolobežka. Najprv som tomu nechcela veriť, keď som videla prázdne miesto, kde predtým stála zaparkovaná pred našim domom... potom som počula vo vnútri hlas, že som ju parkovala trochu „okato“ a už si na nej 2x spadla, a tak Ti niekto zachránil život...

Fakt mi ju ukradli... chlapec preskočil plot, prehodil moju kolobežku a už ho nebolo...

Takto skončil príbeh mojej jazdy na kolobežke, ale jazda života ide ďalej. Je len na nás, či si budeme všimáť ľudí okolo nás.

Každú nedeľu je slúžená omša u v kostole sv. Františka za našu farnosť, za mňa, za Teba, za naše rodiny, za všetkých veriach aj neveriach. Mali by sme sa modliť, aby ľudia v našej farnosti mali srdcia otvorené, aby sa z nich nestratil cit, láska a dobro. Potom budeme mať k sebe oveľa bližšie, či už pôjdeme na peši, alebo na kolobežke.

Slávka

Prahou plnou strašidel Skaut. oddíl Sněhová vločka

Jako celý oddíl jsme měly v sobotu 7. ledna výpravu do centra Prahy. Zúčastnily jsme se hry „Prahou plnou strašidel“, která spočívá v tom, že ve skupinkách vylustíme zašifrované názvy ulic, kde se nacházejí strašidla. Ta následně najdeme a dostaneme od nich kartičku.

Letos to bylo snad poprvé, co nám nemrzlo, nepršelo, a dokonce nám svítilo zapadající sluníčko. Toho ale využili snad všichni Pražané a turisté, takže všude bylo jaksepatri nacpáno.

Užily jsme si to ale moc! Za odměnu jsme dostaly bonbóny a taky nové vědomosti – procvičily jsme si na šifrách šedé buňky mozkové a orientovaly se podle mapy v ulicích našeho krásného města!

Od Světlušek ze Sněhové vločky

Dětské
okénko

Milé děti,

na začátku února si připomínáme, že Maria s Josefem přinesli poprvé miminko Ježíše do chrámu. Setkali se tam se Simeonem a Annou, kteří v tom malém děťátku rozpoznali Spasitele. Na našem obrázku maminky také přivedly své děti do chrámu – do kostela, aby se tu všichni

setkali s Ježíšem při bohoslužbě. Ale co to? Po mši se maminky přátelsky zapovídaly a děti se při hře pomíchaly. Pomůžete maminkám najít jejich děti? Každá maminka má něco společného se svým dítětem – proužky, mašli..., takže určitě snadno objevíte, kdo ke komu patří.

Příště se na vás těší **Martina Hlaváčová a Blanka**

Příště se těší Blanka

Fialová	G
Červená	O
Černá	P

Co je snadnější?

V únoru více myslíme na naše nemocné, na jejich touhu po uzdravení...

Uzdravení a zázraky byly součástí Ježíšova poslání na zemi. Ne každý ale, kdo se setkal s Ježíšem, byl uzdraven. Někdy k tomu byla zapotřebí silná touha a úsilí.

Ve druhé kapitole Markova evangelia čteme příběh o ochrnutém člověku, který ležel na nosítkách. Příběh o přátelství a víře. Čtyři muži nesli svého ochrnutého přítele a toužili se s ním dostat k Ježíši. Aby mohl být muž uzdraven, museli ho přátelé spustit otvorem střechy domu až k Ježíšovi. Neodradily je žádné překážky. Dům byl totiž plný lidí a nešlo se k němu jinak dostat. Byla to jejich víra, na kterou Ježíš reagoval. Ochrnutý muž nepromluvil za celou dobu ani slovo.

„Po několika dnech opět přišel do Kafarnaum. Když se prosllechlo, že je doma, shromáždilo se takové množství lidí, že už se nevešli ani ke dveřím. Zatímco k nim promlouval Slovo, přišli k němu čtyři muži a nesli ochrnutého. Kvůli davu ho ale k němu nemohli přinést, a tak odkryli střechu nad místem, kde byl, probořili ji a nosítka s tím ochrnutým spustili dolů. Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“ Byli tu ale někteří ze znalců Pisma. Seděli tam a v srdcích si říkali: „Jak to mluví? To je rouhání! Kdo může odpouštět hříchy než samotný Bůh?“ Ježíš v duchu ihned poznal, co si pro sebe říkají, a zeptal se jich: „Jak to přemýšlíte? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny,‘ anebo: ‚Vstaň, vezmi si lehátko a chod?‘ Ale abyste věděli, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hříchy“ – tehdy pověděl ochrnutému – „říkám ti, vstaň, vezmi si lehátko a jdi domů.“ On hned vstal, přede všemi vzal své lehátko a odešel. Všichni byli ohromeni a oslavovali Boha: „Nic takového jsme nikdy neviděli!“ (Mk 2,1-12).

Můžeme se zeptat, jak to souvisí s našim dnešním životem. Kdo jsem já v tomto příběhu? Jsem ochrnutý nebo jeho přítel, či okolo stojící svědek zázraku?

Ježíš se ptá: „Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny,‘ anebo: ‚Vstaň, vezmi si lehátko a chod?‘“

V biblickém myšlení je nemoc obvykle důsledkem hříchu. Ježíš uzdravuje v první řadě duchovně. Ochr-

nutému muži byly nejprve odpuštěny hříchy. Teprve pak ho Ježíš vyzval, aby vzal své lehátko a šel domů. Uzdravení nemoci bylo až na druhém místě. Odpuštění hříchů se týká našeho vztahu s Bohem. Když jsou nám odpuštěny hříchy, tak jsme blízko Bohu. Jsme blízko věčnosti. Ježíš nás povzbuzuje, abychom odpouštěli druhým. Když odpouštíme, odpouští se i nám (sv. František z Assisi).

Ochrnutí může označovat nějaký kříž, který neseme životem. Nemusí to být nutně fyzická nebo psychická nemoc. Může to být jistý druh omezení jako je: strach, nesvoboda, úzkost, nejistota, pasivita, nedostatek vztahů, osamění, netrpělivost nebo také neschopnost milovat a rozdávat radost a pokoj.

Náš Bůh je Bohem zázraků a my si to v životě často neuvědomujeme. Naše víra otevírá dveře k živému vztahu s Ježíšem. Víra jsou dveře, které se otevírají k odpuštění hříchů a následně k uzdravení. Víra čtyř přátel pomohla ochrnutému, aby byl uzdraven „jejich“ vírou. Naše modlitba může pomoci druhým k uzdravení.

Uzdravení nemusí nutně znamenat osvobození od nějaké nemoci a také se nemusí projevit okamžitě, když o to v modlitbě prosíme. Uzdravení může znamenat, že se naučíme žít v míru se skutečností, že jsme omezené lidské bytosti a děláme chyby. Uzdravení může znamenat, že najednou uvidíme svět novými očima a život dostane nový smysl.

Pane Ježíši,

přicházím před Tebe, aby ses mě ujal a nesl mne. Dej mi poznat Tvé odpuštění. Pomoz mi, abych dovedl ve svém životě spoléhat na pomoc dobrých přátel, kteří by mě přivedli až na místo, kde budu slyšet, jak říkáš: „Vstaň... a chod“.

Amen.

Jihoměstský masopust – po kolikáté už?

Je to již mnoho let zpátky, když jsme začali s oslavou masopustu v prostoru našeho pražského sídliště. Nejprve nesměle a po několika letech přišla KC Zahrada s nabídkou, že se připojí, a vytvoříme tak větší akci. Oni mají na starost organizaci masopustního průvodu, který jde vždy od stanice metra Opatov přes centrální park směrem k našemu Komunitnímu centru Matky Terezy.

Tady máme pro rodiny s dětmi připravený program, který bývá zakončený pohádkou nebo jiným příjemným kulturním překvapením pro malé i velké. Jako odměnu si děti odnesou nějakou drobnost a chybět nemůžou ani tradiční kobližky a jiné dobřůtky.

Tato akce otevírá náš prostor k možnosti sejít se i jinak a ukázat, že křesťan má smysl pro humor a dovede se i bavit. Jsou zvány rodiny s dětmi, ale i ti, kterým nevadí dětský výskot a rámus.

Moc by nám pomohlo, kdyby se našlo několik lidí, kteří by si mohli vzít část tohoto odpoledne na starost. Potřebujeme pomoci s výzdobou sálu a přípravou na soutěže, zajistit nějakou tu malou legraci pro děti, připravit fotokoutek; najde se někdo např. na nějakou tvořivou dílnu? Zájemce, kteří jsou ochotní pomoci a nebojí se zasmát sami sobě, prosím, aby se ozvali Vlastě Hamalové na tel. 733 770 847 nebo e-mail: hamalova@kcmt.cz, a to nejpozději do 5. 2., abychom vše potřebné domluvili a připravili.

Letošní masopustní veselí se koná v sobotu 18. února.

Vlasta

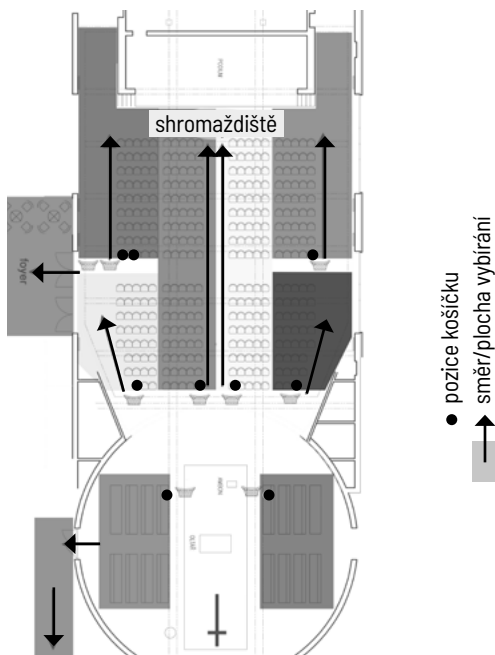
Sbírky

Pro urychlení vybírání darů jsme zvýšili počet košíčků. Na nástěnce najdete plánek, ve kterém jsou vyznačené plochy „obsluhované“ určeným košíkem.

Do foyer prosíme, aby šel s košíkem někdo dospělý. Uprostřed sálu vybírají podél celé uličky (od oltáře po pódium) jenom dva košíky, protože tam věřící většinou nestojí. Po stranách (u oken a vstupu) je lidí více, proto po obou krajních uličkách vybírají 2 x 2 košíčky. Jeden začíná od oltáře a sbírá do poloviny sálu, druhý začíná v polovině sálu a končí u pódia. Samozřejmě, pokud někdo po cestě výběrčímu chce ještě přihodit minci, tak ho obslouží :).

Po vysbírání „svého pole“ výběrčí nese košíček na obvyklé místo (před pódium), kde se košíčky + chléb a víno s vodou shromáždí a nesou k oltáři.

Jako pomůcka bude v košíčcích malý plánek s vyznačeným polem vybírání. Pokud si nejste jisti, jakým způsobem vybírat do košíčků, vždy je v prostoru kostelníků, který rád poradí.

KONCERT

pro dárce, spolupracovníky
a dobrovolníky farnosti

Srdečně zveme na koncert pro dárce, spolupracovníky a dobrovolníky farnosti, který se koná **12. února v 16 hodin v KCMT.**

Vystoupí šestičlenný jazzový orchestr Swing melody, který se zaměřuje na swing jako nejslavnější žánr jazzu. V repertoáru naleznete nejslavnější kusy od Duka Ellingtona, Bennyho Goodmana, Counta Basieho a dalších.

Naše farní scholy se představují Farní schola JEDENÁCTKA

- Zpíváme a hrajeme na nedělních mších v 11 hodin v KCMT.
- Jednou za dva měsíce – 3. neděli v měsíci – zpíváme a hrajeme při kytarové mši. (To se nás pak schází 10-15 lidí.)
- Jsme navíc společenství lidí, kteří se rádi vidí.
- Zkoušky: v pondělí od 18.30 v KCMT v suterénu v hudebně. (Scházelo se nás v průměru asi 5-8 lidí.)
- Jsme rozhodně otevření dalším zájemcům.
- Do scholy neděláme žádný konkurs, důležitá je chuť zapojit se, radost z hudby a z toho, že uděláme radost někomu jinému. Zpěv a vůbec provozování hudby (někteří z nás hrají i na hudební nástroje) je služba, která znamená i nějakou práci na sobě, a zatím opravdu netrpíme tím, že bychom se nevešli na podium.

Kontakt: Martin Vitek, m_vitek@post.cz

Farní schola SCHODOLA

- Hrajeme pravidelně na nedělních mších v 9.30 v KCMT.
- Nacvičujeme jak klasickou hudbu, tak kytarové mše.
- Zkoušky: ve středu od 19.30 v KCMT v suterénu v klubovně s klavírem (v tzv. hudebně).
- Otevřené společenství – moc rádi přivítáme nové muzikanty jakékoli věkové kategorie, nemusíte být profici (zpěv i nástroje).

**Kontakt: Magdaléna Lásková, 724 609 963,
magda.laskova@seznam.cz**

POZVÁNKA PRO ŽENY DO DUCHOVNÍ OÁZY

Na duchovní obnovu do Poličan jezdíme se ženami z farnosti již od roku 2013. Jedná se vždy o víkendový pobyt s duchovním programem, který vede náš otec Michael.

Pro ženy je to příležitost duchovně načerpat, odpocínout si od běžných starostí a v neposlední řadě také navázat nová přátelství s ostatními.

Klášter v Poličanech patří sestrám trapistkám, které žijí v přísné klauzuře. Vedle kláštera je krásný nový dům pro hosty. Při našem pobytu se můžeme účastnit všech modliteb se sestrami, slavit s nimi mši svatou. Většina návštěvníků se shoduje, že Poličany jsou mimořádným místem, oázou modlitby a klidu a rádi se tam vracejí.

Do Poličan pojedeme i letos, a to v postní době (24.-26. března). Srdečně zveme ženy z naší farnosti, aby se připojily. Bližší informace můžete získat u Terezy Plačkové (tereza.plackova@centrum.cz).

KSK Dramatický kroužek KSK

Zveme děti školního věku na dramatický kroužek, který se koná každý čtvrtek v podvečer v KCMT. Ve II. pololetí začínáme ve čtvrtek 9. února 2023.

Kroužek se zabývá komplexním rozvojem osobnosti a využívá se kreativita a iniciativa dětí.

Konkrétní náplň dramatického kroužku se odvíjí od skupiny dětí, která je přihlášena.

Kroužek je určen dětem školního věku (cca 6-15 let), vede ho Alžběta Heřmánková ve spolupráci s Adélou Míkovou a probíhá **každý čtvrtek 17.00-18.30 v KCMT.**

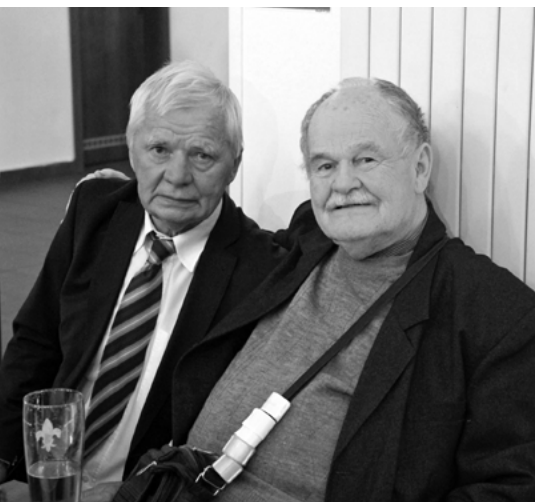
V případě zájmu nás kontaktujte e-mailem kultura@kskpaha.org nebo se hlase u Aničky P., která kroužek zaštiťuje. Více informací na webu: <https://kskpaha.org/dramatak>.

Na všechny děti školního věku se těší

Bětko a Adéla

Z farného plesu

Setkání

- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále u sv. Františka pravidelná **setkání Život z víry**. Jsou otevřená každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Probíráme zajímavé téma – starozákonní **Píseň písni**. Srdečně zve jáhen Pavel Urban
- **Setkání společenství Hnutí fokoláre** – 6.2.2023 od 19.15 v KCMT. Slovo života na únor: „Ty jsi Bůh, který mě vidí.“ (srov. Gen 16,13) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625 949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT (17.2. výjimečně až v 9.30) bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté se nabízí možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi, podělit se o své radosti i starosti a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V únoru se sejdem 1., 8., 15. a 22. 2. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301
- Na pravidelná setkávání **Spolu s Bibli v ruce** s Pavlou Edí-tou Hercikovou jste zváni každé úterý od 19 h. (kromě 28.2., kdy jsou chvály) ve farním sále u sv. Františka.

Knižní obchůdek

- **Pane, obnov své zázraky. Charismata včera a dnes**, Damian Stayne, DORON
„Kniha popisuje, jak se dnes charismata používají „v terénu“, a také zmiňuje jejich výjimečné a překvapivé projevy. Autor předává jen své osobní zkušenosti a to, čeho byl sám svědkem. Kéž to vše poslouží k upevnění víry, k pochopení teologie charismat a k jejich rozlišování v ži-

votě dnešní církve.“ P. Raniero Cantalamessa, OFM Cap. Damian Stayne hojně čerpá z Pisma i z církevní tradice, brzy však zjistíme, že není jen teoretik. Bůh ho obdařil mnoha charismaty a také darem probouzet je k životu u druhých; tomu se věnuje se svou komunitou Cor et Lumen Christi už více než třicet let. Jeho výklad je plný svědectví a příkladů ze života, jak Bůh mocně působí i v dnešní době, aby lidi přitáhl k sobě. Zjistíme, že horlivě touží po duchovních darech nemusí být projevem senzacechtivosti, nýbrž lásky k bližnímu – k zástupům bloudících a hledajících kolem nás.

• **Emočně zdravá spiritualita, Peter Scazzero, Paulínky**

Nelze být duchovně zralý a zároveň emočně nezralý: k tomuto závěru autor dospěl díky bolestným zkušenostem se sebou samým i s lidmi, které se coby pastor multietnické komunity pokoušel vést ke Kristu a duchovně formovat. Jeho služba i rodinný život byly poznamenány emoční nezralostí a vnitřní rozervaností. Podobně jako mnozí z nás přehlížel a potlačoval své emoce, vyhýbal se konfliktům a neuměl přijímat své limity. Špatně snášel ticho a samotu před Bohem, dokonce i svou duchovní službu používal jako únik z Boží přítomnosti.

• **Jako laň na výšinách,**

Hannah Hurnard, Paulínky

Kniha je úchvatnou alegorií o touze Božích dětí nechat se dovést na výšiny lásky, radosti a vítězství. Hlavní hrdinka s netradičním jménem Bázlívá kráčí na své duchovní pouti na výšiny za dobrým Pastýřem. Za pomoci Bolesti a Utrpení nakonec dojde do svého cíle, kde všechny tři dostávají nové jméno a jsou proměněny díky spojení s milujícím Pastýřem.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za farní společenství

Modleme se, aby se farnosti žijící v opravdovém společenství stávaly stále více komunitami víry, bratrství a pohostinnosti vůči těm nejpotřebnějším.

Národní úmysl: Za kontinentální synodální setkání

Modleme se, aby mezinárodní synodální setkání v Praze přispělo k nalézání Boží vůle pro místní církve v Evropě.

FCHODOVINY

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov
2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna Procházková a spol. (fotografie) | Za obsah odpovídá: P. Michael Špilar
Tisk: M. Tlamicha, TLAMA design | Náklady na 1 výtisk 14 Kč
Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Café Terezie Otevírací doba

- pondělí 15.30–21.30
- úterý 15.30–21.30
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

22. 2. bude zavřeno z důvodu Popeleční středy.

Aktuální pořad bohoslužeb

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

- Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.
- Jedna nedělení bohoslužba je přenášena na farním kanále youtube.com/kcmtpraha.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

Bankovní spojení:

Banka Creditas 104782676/2250

Komerční banka 19-9362170227/0100

P. Michael Špilar (farář)

Farní kancelář (fara – Na Sádce)

Karina Juráková (ředitelka KCMT)

Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT

Pavel Urban (trvalý jáhen)

Ladislav Staněk (trvalý jáhen)

Václav Šebek (pastorační asistent)

Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)

Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)

Petr Fried (pracovník KCMT)

Charita – Eva Černá (ředitelka)

Charita – pečovatelská služba

272 934 261, 603 151 265

272 934 261

731 625 970

242 485 826

272 911 264

724 112 799

242 485 830, 734 547 021

-

733 770 847

-

737 322 569, 242 485 823

737 948 638, 272 941 972

farar@kcmt.cz

farar@kcmt.cz

kancelar@kcmt.cz

kancelar@kcmt.cz

-

stanek@kcmt.cz

spravce@kcmt.cz

info@kskpraha.org

hamalova@kcmt.cz

fried@kcmt.cz

kancelar@charitapraha4.cz

socialnisluzby@charitapraha4.cz

ÚNOR

v naší farnosti

Datum	Čas	Akce
11. 2.		Den nemocných
	9.00	Možnost svátosti smíření
	10.00	Bohoslužba s udílením svátosti nemocných Následuje společné setkání s kulturním programem v podobě klavírních melodií Karla Holného.
16. 2.	19.00	Zastavení u Matky Terezy Pozvání přijal P. Zoltán Balga, správce slovenské farnosti v Praze. „Před 30 lety se pokojně rozdělilo Československo a všude se mluví o rozdílném vývoji obou zemí, politicky i společensky. A jací jsou dnešní slovenští katolíci a v čem se jejich spiritualita liší od spirituality těch českých?“ (KCMT)
18. 2.	14.00	Jihoměstský masopust Průvod od metra Opatov Potom následuje v KCMT program pro děti (cca 15.00) a pohádkový příběh „CO JE VÍC?“, fotokoutek. Vstupné na pohádku 50 Kč. Otevřena Café Terezie se spoustou dobrot.
19. 2.	15.00 –18.00	Tančírna s kapelou Hvězdný prach Vstupné pro pár 150 Kč, pro jednotlivce 80 Kč. (KCMT)
22. 2.	18.00	Popeleční středa Mše svatá s udílením popelce (KCMT)

Pravidelný program:

- Od 9. 1. **Manželské večery** – osm setkání s večerí pro manželské páry. Možnost strávit spolu pěkný čas a pohovořit o věcech, které by nás v běhu života nenapadly. Více info na kcmt.cz
- **Jarní kurzy keramiky s Jakubem Othem.** Začínáme 8. a 9. února. Děti ve čtvrtek od 16.45, dospělí ve středu nebo čtvrtek od 18. 30. Přihlášení na keramista.cz, tel.: 737 926 633.
- **Cvičení nejen pro seniory** – s fyzioterapeutkou Erikou Tremlovou. Pondělí 9.15–10.15 a 10.30–11.30 Cena 90 Kč nebo permanentka na 5 vstupů za 400 Kč.
- **Dětská schola** – zkouška každou 1. neděli v měsíci od 8.30
- **Výuka náboženství** rozdělena dle věku. Přihlašování na kcmt.cz přes formulář.